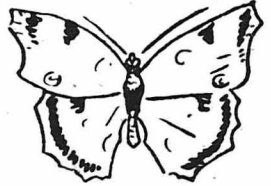
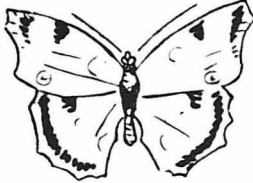

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Ο νεαρός Γάλλος δημοσιογράφος Ιωσήφ Ρουλταμπλά, αστυνομικός συντάκτης της «Εποχής», αλλά και μοναδικός ντετέκτιβ, φτάνει στην Πετρούπολη της Ρωσίας, προσκαλεσμένος επί τον Ίδιο τον Τσάρο, ο οποίος του αναθέτει να προστατεύση τον άρροισμένο του στρατηγού Τρεμπασόφ, από τις αλληλεπλήρες και μυστηριώδεις δολοφονικές απόπειρες που γίνονται εναντίον του. Ο Ρουλταμπλά πηγαίνει άμεσως στην Εξοχική Βίλλα του Τρεμπασόφ, όπου τον δέχεται η γυναίκα του στρατηγού Ματρώνα Πετρόβνα, η άφοσιωτη σύτη σύζυγος, η οποία άγρυπνησε μερνούχτα για την άσφαλεια του άντρου της. Ο νεαρός δημοσιογράφος διαγιγνεί άπ' τη Βίλλα έξωσ τους αστυνομικούς που βρίσκονται εκεί για την άσφάλεια του στρατηγού, επιδεικνυόντάς τους μία σχετικά έξουσιοδοτησι του άρχηγού της αστυνομίας Κουπριάν και άναλαμβάνει μόνος του τα καθήκοντά τους. Κατόπιν, συνοδευόμενος από την στρατηγίνα, πηγαίνει στην τραπεζαρία της Βίλλας, όπου βρίσκεται ο στρατηγός, που είνε τραυματισμένος στο πόδι άπό την τελευταία άπόπειρα εναντίον του, μαζί με μερικούς φίλους του. Ο στρατηγός τον δέχεται μ' έγκαρδιότητα, τον συνιστά στους προσκαλεσμένους του και κατόπιν, η Ματρώνα Ρουλταμπλά παρακαλοθετεί τους πάντας και τ' άπαντα, η Ματρώνα Πετρόβνα άρχίζει να του διηγείται τις δολοφονικές άπόπειρες που έγιναν εναντίον του σιζύγου της.

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

— Ο στρατηγός, έξαλωμένος, έξαλωμένη Ματρώνα Πετρόβνα, διηγήθησε στη Νατάσα πώς τον έσωσα. Έβλεπν μ' έφαριξε τότε στην άγκυλά της, λέγοντάς μου, ότι δέν θα άγριμνούσε ποτέ την ήρωική μου πράξη κι' ότι θα μ' άγαπάσε άκόμα περισσότερο, παρά άν ήμουν άληθινή της μητέρα. Του πίκου τις ημέρες που έπισκοπούθησαν, προσπαθίσαμε ν' άνακαλιθίουμε πώς η βοίδα είχε τοποθετηθεί μέσα στο μπουκέτο με τ' άγριολούθηα. Μονάχα οι φίλοι του στρατηγού, τους όποιους είδατε άνωθεν, η Νατάσα κι' εγώ, είχαμε μπει κατά τη διάρκεια της ημέρας και τό βράδυ, στο δωμάτιο του Φόντορ. Κατένας ύπρηξής, καμιά κωμωδία δέν άνεβαίνουμ ποτέ στο πρώτο πάτωμα. Η πόρτα της σάλας της ύπρηξίας, που οδηγεί σ' αυτό, και κατ' εδθείαν στο δωμάτιο του στρατηγού, είνε πάντα κλειδωμένη κι' ο σύρτης της περασμένος άπό μέσα. Η Νατάσα κι' εγώ συγκρίζουμε τα δωμάτια. Άσφαλώς, περισσότερο προφυλακτικά μέτρα δέν θα μπορούσαμε να λάβουμε. Τρεις αστυνομικοί άγρυπνούσαν κοντά μας, νύχτα και μέρα. Τη νύχτα της τρίτης άποπειρας, οι δύο άπ' αυτούς φύλαγαν σιωποί γύρω άπ' το σπίτι κι' ο τρίτος είχε πλαγίσει στον καναπέ της βεράντας. Τέλος, όλες η πόρτες και τ' άπαθήματα της Βίλλας ήσαν έξουμικά κλεισμένα κι' έτσι τ' έξαναβρήκαμε μετά την άποπειρα. 'Υπ' αυτούς τούς όθρους, μορφέτε έβλεπα να κρέντε πωές τραυματικές διαστάσεις πήρε η άγωνα μου. Σε ποιόν μπορούσα στο έξω να έμπιστευθώ; Σε ποιόν να πιστέω; Σε ποιόν και σε τί να προσέχω; Άπό έξωμ την ημέρα, κανείς άλλος, εκτός άπό τη Νατάσα και μένα, δέν είχε τό δικαίωμα ν' άνεβαίνει στο πρώτο πάτωμα. Η είσοδος στο δωμάτιο του στρατηγού άπαγορεύτηκε και σ' αυτούς άκόμα τους φίλους του. Έξ' άλλου, ένταμταξού, τό πόδι του στρατηγού είχε καλύτερήμα και μπορούσε πειά να τους δέχεται κάτω στην τραπεζαρία του. Κατεβάω τον στρατηγό στην τραπεζαρία, και τον ξανακεβάω στο δωμάτιο του μόνου μου, επάνω σ' τη ράχη μου. Δέν θέλω τη βοήθεια κανενός. Είμαι άφορτα δυνατή η' αυτό. Νοιώθω ότι θα μπορούσα να τον κωβαλήσω έτσι ως την άκρη του κόσμου, για να τον σώσω. Άπό τότε, οι τρεις αστυνομικοί της φρουράς έγιναν δέκα: πέντε μέσα στο σπίτι και πέντε έξω. Την ημέρα όλα πηγαίνουν καλά, μ' η νύχτες ήσαν τρομερές, γιατί η σιάες ήσαν αστυνομικών, τις όποιες συναντούσα, με προμάζαν τόσο, σάν να βοιωσάμουν μπροστά σέ μηδενιστάς. Μία νύχτα, λίγο έλειπε να πιάξω έναν αστυνομικό με τό ίδιο μου τό χέρι. 'Έπειτ' άπ' αυτό τό έπεισόδιο, συμφωνήσαμε με τον Κουπριάν να μένουμ οι αστυνομικοί που άγρυπνούσαν στο σπίτι, περικυρωμένοι μέσα στη βεράντα, άφου προηγουμένως θα έζαγαν άποβραδύς μ' ά γενική έπαθείωση των πάντων. Δέν θα έδωγαν άπό τη βεράντα, παρά μόνον άν άκούγαν κανένα ύποπτο κρότο ή, άν τους ζητούσα βοήθεια. 'Έτσι είχαν τ' ά πράγματα,

όταν έξαφνα συνέθε η ιστορία του πατώματος, που μ' άνασάτωσε έμένα και τον Κουπριάν.

— Συγγνώμη, κυρία, τη δέκαψε ο Ρουλταμπλά, μού είπατε δια άποβραδύς οι αστυνομικοί έπαιρωσαν τ' άπαντα. 'Ανεβαίνω λοιπόν και στο πρώτο πάτωμα;

— Όχι, όχι, παιδί μου! Σού τό έπαναλαμβάνω, δτι μετά την άπόπειρα της άνοδοδήςμας, πωάχα η Νατάσα κι' εγώ άνεβαίνουμε στο πρώτο πάτωμα.

— Έ, λοιπόν, κυρία, πρέπει να με δδηγήσετε σ' αυτό άμέσως!

— Άμέσως; Έκανε η στρατηγίνα καταλίλητη.

— Να, άπάντησε ο Ρουλταμπλά, θέλω να με δδηγήσετε στο δωμάτιο του στρατηγού.

— Μ' ο στρατηγός κωμάτα, παιδί μου. 'Αφήστε με να σ' έπ πώς άνοφώς συνέθε η ιστορία του πατώματος.

— Όχι! έπείμνε ο Ρουλταμπλά. Θέλω να με δδηγήσετε άμέσως στο δωμάτιο του στρατηγού.

Η Ματρώνα Πετρόβνα του έπιασε και τό δυό του χέρια και τ' έφαριξε νευρικά, λέγοντάς:

— Μωρέ μου φίλε! Μωρέ μου φίλε!... Τέτοιες όθρες άκούει κανείς μερικά πράγματα που άποτελοθουν τό μυστικό τ' ης νύχτας.

— Οδηγήστε με στο δωμάτιο του στρατηγού άμέσως!

Έαμικά τότε, η Ματρώνα Πετρόβνα άνοφράσε να τον δδηγήσει, τραφεμένη, άναστατωμένη άπό ιδέες και αισθήματα, που την έκαναν άδάκατα να ταιαντεύεται μεταξύ της π'ο τρελλής άνησυχίας και της π'ο άσυλλόγητης τόλμης.

III

«ΠΕΘΑΝΕ Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ!...»

Ο Ρουλταμπλά άφνε τη στρατηγίνα να τον δδηγή μ' άπ' τό σκοτάδι. Μ' τα χέρια του στο δρόμο του πηγαίωσαν τ' άπαντα. Τό άνέβασμα στο πρώτο πάτωμα έγινε μέσα στην π'ο βαθεία σιωπή. Δέν άκούγοντόσαν πειά αυτά οι πένθμοι στεναγμοί που τόση έντίπωση είχαν κάνει π'ο δάγιο στον νεαρό ρεπόρτερ.

Πέρασαν π'οια άπό ένα δωμάτιο γυναικάς — της Ματρώνας — κι' έπειτα, άφου δέσχεσαν ένα δωμάτιο τουαλέτας, βρέθηκαν στο δωμάτιο του στρατηγού. Τό φως μ'ας μικρής λάμπας φώτιζε τό δωμάτιο, στο όποιο βρισκόταν έξαλωμένος ο τ'ύρανος της Μόσχας.

Έβλεπν τη στιγμή, μ' ά δυνατή άνάσα άνεδοκατεβάξει άνωστα τό στήθος της. Ο Ρουλταμπλά, προβάλλοντας τό κεφάλι του άπ' την πόρτα

του δωματίου της τουαλέτας, κιντάζει. Μ' δέν κιντάζει πειά τον στρατηγό. Κιντάζει κάπ έκει κάτω. Προς τό μέρος του τ'ύχου, κοντά στην πόρτα. Καί νά, έξαφνα, προχωρεί τόσο άνάλαφρα, όπτε τό πάτωμα δέν τριζει καθόλου. Πίσω άπ' τον Ρουλταμπλά, η Ματρώνα άπ'άβνει τ' ά χέρια της, σάν να θέλη να τον συγκρατήσει, γιατί δέν έξοει σ' αλήθεια πού πάει. Τί κάνεις; Γιατί σκόθει έξαφνα μπροστά στην πόρτα και γιατί β'άζει τό δάχτυλό του επάνω σ' το πάτωμα; Έξαφνα σπενώνεται πάλι και έξαγυρίζεται κοντά στη στρατηγίνα. Τώρα η άναπνοή του κομωμένου άντηχει βαρεία, δυνατή. Η Ματρώνα π'άνει τον Ρουλταμπλά άπ' τό χέρι και τον τραβίει έξω από δωμάτιο της τουαλέτας, άφου έξαφνα ένας στεναγμός, σπινδοεικόμενος άπό μαρκιά λόγια, π'ους σταματάει. — Πέθανε η νεολαία της Μόσχας!

Τ' ά λόγια αυτά τ' ά λέει ο κομωμένος στρατηγός. Τ' ά λέει έκεινο τό σ'άμια που είχε δώσει τόσο τρομερές διαταγές.

— Πέθανε η νεολαία της Μόσχας! Έξαλλεί ο στρατηγός. Σάφωσαν άπ' τους δρόμους τ' ά π'ώματά της. Δέν έ-

Τ' ά μάτια του μένουμ δ'οθάνοιχτα, σάν να διαβάσουν στον τοίχο...

πιάζουν πελά παρά έρεϊται. Το Κρεμλίνο έβλεπε τις πόρτες του γιά να μή βλέπει πελά, Πέθανε ή νεολαία της Μόσχας.

Ο κομμωμένος στρατηγός σπρώνει τη γροθιά του σάν να θέλει να χτυπήσει, να σκοτώσει άκόμα, κι' ο Ρουλιταμίλ μαζεύνεται κοντά στη Ματρένα Πετροβόνα, που τρέμει, και τρέμει κι' αυτός.

Τό στήθος του Φέοντοφ βράζει έναν τρομερό στεναγμό και ή γροθιά του ξεκατέφτει κάτω.

Σιωπή... Άνασταίνεται ο στρατηγός, έπί τέλους; "Όχι! "Όχι! Άνασταίνεται, ροχαλίζει, στριφογυρίζει από στρώμα του, σάν ένας κολωμένος στη γέενα και τ'ά μάτια του μένουν ορθάνοιχτα σάν να διαβάσουν γραμμένους με αίμα στον τοίχο αυτούς τούς στίχους, τούς στίχους που έχει συνθέσει ή ίδια του ή κόρη:

«Πέθανε ή νεολαία της Μόσχας! Τόσα παλληκάρια που δούλεσαν γεμάτα ζωή στις έξοχες και στα έργοστάσια, πέθαναν, άλλοιμονο!...

Και δέν υπάρχει μια γωνιά της ρωσικής γης που να μήν ακούγονται στεναγμοί...

Μά, τόδα ούτε κι' οι στεναγμοί αυτοί δέν ακούγονται πελά, γιατί έκείνοι, γιά τούς όποιους πέθανε ή νεολαία της Μόσχας, δέν παλλούν να στεναξούν...»

Τό στήθος του στρατηγού άνεβοκατεβαίνει σάν ενός μικρού παιδιού που κλαίει... Και πραγματικά, με λυγμούς στο λαιμό, λέει την τελευταία στροφή του τραγουδιού της κόρης του:

«Πίσω απ' τό τελευταίο δόφραγμα πέθανε ή νεολαία, ή παρθένα της Μόσχας, τό άνθος του χιονιού.

Πεθαίνοντας, έκανε κι' αυτούς που τη σκότωσαν, τούς στρατιώτες του Τσάρου, να τη θαυμάζουν και να κλαίνε...

Και τό Κρεμλίνο τό ίδιο έβλεπε τις πόρτες του γιά να μή βλέπει πελά...

Η νεολαία της Μόσχας πέθανε!...

Φέοντοφ! Φέοντοφ! φώναξε ή Ματρένα Πετροβόνα.

Και τρέχοντας κοντά του, τον πήρε στην άγκαλιά της, τον έσφιγγε, τον παρηγορούσε, ενώ έκείνος ρόχαζε άκόμα: «Η νεολαία της Μόσχας» και φαινόταν σάν να ήθελε να διώξει με χειρωνακίες τρελλές ένα πλήθος φαντάσματα που τον έζωναν άγρια: ή στρατηγίνα του έβαζε τά χέρια από στόμα του γιά να τον κάνει να σωπάσει. Μά εκείνος της έλεγε τόρα:

—Τους άκούεις;... Τους άκούεις;... Τι λένε;... Δέν λένε πεύ τίποτε... Τι σωφός από πτώματα έπάνω στο χόνι! Κύντα, Ματρένα, τους σκοτωμένους! Έχουν πάσει δλο τον τόπο και δέν υπάρχει μέρος γιά να περάσω...

Έπειτα ο στρατηγός Τσεμπασόφ σόκασε έξωρα την σύζυγό του. Άναπέναξε δυνατά και είπε:

—Φταίει αυτό τό καταραμένο κερωτικό! Δέν θα ξαναπώ πελά απ' αυτό! Δέν θέλω να ξαναπώ!

Και με τό ένα χέρι ζδειχνε επάνω στο τραπέζι πίσω του ένα μεγάλο ποτήρι μισογεμισμένο από ένα ύγρο στο άποιο έβραζε τό χέλι του κάθε πριν πλαγιάσει... και με τό άλλο σκούπιζε τό καθίδρο μετόπο του.

Η Ματρένα Πετροβόνα στεκόταν τρέμοντας κοντά του, περιτρομη με την ιδέα ότι ο στρατηγός μπορούσε ν' ανακαλήσει πώς ύπηρεζε εκεί, πίσω απ' την πόρτα, κάποιος που είχε δει κι' είχε άκούσει τόν ν ο τ ο υ σ τ ρ α τ η γ ο υ Τ ρ ε μ π α σ σ ό φ ι... "Ω! Αν τό μάντευε αυτό ο σίγγιός της, θα την είχε άσχημα ή φτοχή Ματρένα. Θα πέθανε ίσως!...

Μά ο Ρουλιταμίλ δέν έδινε ούτε σημείο ζωής. Δέν άνέπνεε σχεδόν πελά! Τι άπασία!... Καταλαβαίνετε τόρα την συγκίνηση των φίλων του στρατηγού, όταν ή Νατάσα που είχε τραγουδήσει με τη φωνή της την τόσο γλυκερά: «Καληνύχτα! Τά μάτια σου ες έσκουρωστών από τόσα δάκρυα κι' ή γαλήνη ές άντακαταστήσει την άγνια μέσα στην καρδιά σου...» Οι φίλοι του στρατηγού είχαν μάθει χωρίς άλλο από την φλύαση γλώσσα της Ματρένας τί υπέφερε ο στρατηγός κατά τ'ς άυτίες του και γι' αυτό έλλαφαν ακούγοντας την πενητή ενήλι της γοητευτικής Νατάσσας.

«Πισω' δλ' αυτά, σιεφτόταν ο Ρουλιταμίλ, κανείς δέν μπορεί να φανταστεί αυτό που είδα από άλίγου... Δέν πέθανε γιά δλο τον κόσμο ή νεολαία της Μόσχας... Κάθε νύχτα άνασταίνεται μέσα στο

δομάτι αυτό, γιά να βασανίσει αυτόν που τη σκότωσε...»

Και ο νεαρός ρεπόρτερ μετανόουσε ελλικρινά γιατί είχε άναμιχθεί σε μια τέτοια υπόθεση, σε μια υπόθεση που στο κάτω-κάτω, δέν άφορούσε παρά τό ζωντανό και τούς πεθαμένους... Γιατί ναητή, αυτός, να μη άνάμεσά τους;

Ο Ρουλιταμίλ καταρόταν την περιέργειά του, γιατί μονάχα ή περιέργεια να διαρωτήσε τό μυστήριο, τον είχε κάνει να μπλεχτή σ' αυτή την υπόθεση...

Ο στρατηγός άναπαύεται τόρα, ή τουλάχιστον με τά βλέφαρα κλειστά προσπαθούν πώς κοιμάται, χωρίς άλλο γιά να καθησυχάσει την άγαθή Ματρένα, ή όποια, γονατιστή μπρός στο κρεβάτι του, κρατούσε τό τρομερό του χέρι μέσα στο χέρι της.

Σε λίγο ή στρατηγίνα σηκώθηκε και πήγε να συναντήσει τό Ρουλιταμίλ. Τον άδύηξε μέσα σ' ένα μικρό δωμάτιο, όπλα στο δωμάτιο της τουαλέτας και τον παρακάλεσε ν' άναπαυθή. Έκείνος τότε της άπάντησε, ότι εκείνη είχε άνάγκη άναπαύσεως κι' ότι έπρεπε να προσπαθήσει να κλείσει τά μάτια της. Μά ή Ματρένα, καταταραγμένη απ' όσα είχαν συμβεί, τρελλήσε:

—"Όχι!... "Όχι!... Έπειτα από μια τέτοια σπηή, θα έχω κι' έγώ έφιάλτες! Ά! είνε φοβερό... Είνε τό μ υ σ τ ι κ ό τ η ς νύχ τ α ς!... ο δυστυχεμένος, ο δυστυχεμένος!... Δέν μπορεί ν' άποτάσει τη σκέψη του από τούς στίχους αυτούς της Νατάσσας...

Έξαίνα σόκασε, γιατί κι' οι δύο τους άκουσαν καθαρά τό πάτωμα του ίσογειού που έπαιζε σάν να περπατούσε κάποιος... Ο Ρουλιταμίλ συγκράτησε τη Ματρένα που ήθελε να τρέξει μπροστά κι' έβγαλε τό περιστροφό του. Θα ήθελε να κατεθή μονάχος του κάτω, μά δέν πρόφτασε... Γιατί, καθώς τό πάτωμα έφριζε γιά δεύτερη φορά, ή Ματρένα όρμησε προς τό κεφαλόκλινο και, συνδοντας πάνω απ' τό κερλίδωμα, ρώτησε με φωνή γεμάτη άγνία:

—Ποιος είναι; Άμείσως ή γαλήνια φωνή της Νατάσσας της άπάντησε από κάτω ρωσικά: «Εγώ, μητέρα!»

Τότε ή Ματρένα, περισσότερο τρέμοντας, παραμένη και μένοντας πάντα στην ίδια θέση, σάν να την είχαν κερφώσει εκεί, είπε γαλλικά:

—Ναι, όλα πάνε καλά! Ο πατέρας σου άναπαύεται... Καληνύχτα, Νατάσα.

Άκούστηκαν κατόπιν τά βήματα της Νατάσσας που δειχόχε τό μικρό και τό μεγάλο σαλόνι και τέλος την άκουσαν να κλείει την πόρτα του δωματίου της πίσω της. Τότε ή Ματρένα κι' ο Ρουλιταμίλ κατέβηκαν τη σκάλα, συγκρατώντας την άνατονή τους. Διευθύνθηκαν κατ' ευθείαν προς την τραπεζαρία, κι' εκεί ή Ματρένα, βγάζοντας τό κλεφτοφανάρο της, φώτισε την πολυθρόνα, στην όποια καθόταν σνήθως ο στρατηγός. Αυτή ή πολυθρόνα βρισκόταν στην τακτική της θέση επάνω στον τάπητα. Η Ματρένα την έστρωσε κι' άνασώωσε τον τάπητα, άφάντως να φανή τό πάτωμα.

Τότε γονάτισε κι' άρχισε να τό εξετάζει με προσοχή. Έπειτα σηκώθηκε, σκουπίζοντας τό καθίδρο μετόπο της, ξανάστρωσε τον τάπητα, ξανάβαλε την πολυθρόνα στη θέση της και σωριάστηκε σ' αυτή, βγάζοντας ένα στεναγμό.

—Ε λοιπόν; τη ρώτησε ο Ρουλιταμίλ.
—Τίποτε κανούργιο, του άπάντησε.
—Γιατί φωνάζατε από άλίγου;
—Γιατί δέν ύπηρεζε άμφιβολία γιά μένα ότι μονάχα ή Νατάσα μπορούσε να βροίσκεται αυτή την ώρα στο ίσόγειο.
—Και γιατί αυτή ή βιασας να ξαναδητήσε τό πάτωμα;
—Σας έξοργίζω, άγαπημένο μου μικρό παιδι, μη βλέπετε στις πράξεις μου πράγματα άνήλικατα... Αυτή ή βία, γιά την όποια μου μιλάτε, άποτελεί συνήθειά μου... Σε κάθε στιγμή που μου δίνεται ευκαιρία, κ υ τ τ ά ζ ω τ ο π ά τ ω μ α.
—Κυρία, ξαναρώτησε ο νεαρός ρεπόρτερ, τί έκανε ή κόρη σας μέσα σ' αυτό τό δωμάτιο;
—Ηρθε να πάρη ένα ποτήρι μεταλλικό νερό. Η μποτίλια βροίσκεται άκόμα στο τραπέζι...

(Ακολουθεί)

—"Ε, λοιπόν; την έρώτησε ο Ρουλιταμίλ.